

færdselssikkerheden, jf. færdselslovens § 126, stk. 1, nr. 1.

Hvis der ikke foreligger en blodprøve, der kan vise promillens størrelse, er det i praksis derimod fastslået, at det afgørende for, om der skal ske domfældelse efter § 53, stk. 2, er, om det på baggrund af en samlet vurdering af alle foreliggende oplysninger kan anses for godtgjort, at den pågældende på grund af indtagelse af alkohol ikke kan føre køretøjet på betryggende måde.

Dette indebærer, at det afgørende for, om der kan dømmes efter § 53, stk. 2, i tilfælde, hvor der ikke under samme kørsel tillige har foreligget tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden, er, om promillens størrelse er oplyst eller ej.

Om bestemmelsen kan anvendes i tilfælde, hvor promillen er kendt og har været under 0,81, anses i teorien for tvivlsomt.

3.1.3. Det fremgår af færdselslovens § 53, stk. 4, at justitsministeren fastsætter bestemmelser om, hvilke alkoholkoncentrationer i udåndingsluften der svarer til alkoholkoncentrationen i blodet. Det fremgår endvidere af færdselslovens § 55, stk. 4, at justitsministeren fastsætter bestemmelser om anvendelse af udstyr til måling af udåndingsluften. Bestemmelserne blev indsat ved lov nr. 468 af 10. juni 1997, og der skete samtidig en ændring af § 53, stk. 1 og 3, idet ordene »eller tilsvarende alkoholkoncentration i udåndingsluften« blev indsat efter ordene »at alkoholkoncentrationen i blodet under eller efter kørslen overstiger 1,20/0,50 promille«.

Ved lov nr. 73 af 4. februar 1998 udgik ordene »eller tilsvarende alkoholkoncentration i udåndingsluften« af § 53, stk. 1 og 3. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at baggrunden for lovændringen var, at der endnu ville gå et stykke tid, før der ville foreligge et tilstrækkeligt grundlag for at fastsætte ækvivalensreglerne mellem alkoholkoncentrationen i blodet og i udåndingsluften i lovform. Det blev samtidig anført i bemærkningerne, at det ville være nødvendigt at ændre § 53 på ny, når der er tilstrækkeligt grundlag for at optage ækvivalensreglerne i lovform.

Der er ikke efterfølgende sket en formel ophævelse af bemyndigelsesbestemmelserne i lov nr. 468 af 10. juni 1997 om ændring af færdselsloven (Spiritus- og promillekørsel, mobiltelefoner m.v.) vedrørende alkoholkoncentrationen i udåndingsluften.

Der henvises til betænkningens side 25-32.

3.2. Udvalgets overvejelser

3.2.1. Udvalget anfører, at det er vigtigt, at færdselslovens betegnelser for strafbar kørsel efter indta-

gelse af alkohol i sig selv er oplysende, og at betegnelserne ikke kan lede til misforståelser. Den gældende sondring mellem spiritus- og promillekørsel kan imidlertid efter udvalgets opfattelse være misvisende, bl.a. fordi man kunne forledes til den fejlagtige antagelse, at kun kørsler, der betegnes som promillekørsel, bedømmes på grundlag af promillens størrelse.

Udvalget foreslår på den baggrund, at færdselslovens gældende terminologi ændres, således at enhver overtrædelse af lovens forbud mod at føre motordrevet køretøj efter indtagelse af alkohol betegnes spirituskørsel. Herved kommer lovens terminologi også til at svare til almindelig sprogbrug.

3.2.2. I relation til førerevnekriteriet finder udvalget det betænkeligt, at den omstændighed, at et bestemt faktum (promillens størrelse) ikke kan fastlægges, bevirker en væsentlig strengere sanktion, end der ville være tale om, hvis det lå fast, at promillen havde været på 1,20 eller derunder, og der ikke samtidig var tilsidesættelse af væsentlige hensyn til færdselssikkerheden. Anvendelsen af førerevnekriteriet – således som § 53, stk. 2, er affattet – fører til domfældelse for spirituskørsel og dermed en ubetinget frakendelse af førerretten, hvilket er væsentlig strengere end frakendelsesanktionen for promillekørsel (betinget frakendelse). Havde anvendelse af førerevnekriteriet alene ført til sanktioner svarende til sanktionerne for promillekørsel, ville den uheldige retstilstand ikke være opstået.

Udvalget finder endvidere, at denne retstilstand er i strid med det generelle strafferetlige princip om, at enhver begrundet tvivl skal komme den pågældende til gode.

Udvalget har derfor overvejet at foreslå, at førerevnekriteriet helt opgives. Udvalget henviser i den forbindelse til, at det er antaget, at det ikke er nødvendigt for at kunne domfælde for overtrædelse af færdselslovens § 53, stk. 1 eller 3, at der foreligger en blodprøve. Udvalget anfører dog, at en opgivelse af førerevnekriteriet vil kunne vanskeliggøre domfældelse i nogle sager, hvor der har foreligget kørsel i spirituspåvirket tilstand, men hvor promillen ikke kendes. På den baggrund finder udvalget ikke, at førerevnekriteriet bør afskaffes i disse tilfælde.

Udvalget foreslår derfor førerevnekriteriet opretholdt, men således at kørsel i spirituspåvirket tilstand, hvor promillen ikke er kendt, i relation til sanktionen ikke som i dag sidestilles med kørsel med en promille over 1,20, men derimod med kørsel med en promille i intervallet 0,51-1,20.

3.2.3. Som omtalt ovenfor under pkt. 3.1.2. er der ikke sket nogen formel ophævelse af bemyndigelses-